

Anamaria Ionescu

Anamaria Ionescu
Zodiac

Copyright © Anamaria Ionescu
Copyright © TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IONESCU, ANAMARIA

Zodiac / Anamaria Ionescu
Tritonic, 2016
ISBN: 978-606-749-148-7

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: RADU COSTESCU
Corector: DANIELA TAMBREA-ACHIM
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 201 / iulie 2016
Bun de tipar: iulie 2016
Tipărit în România

Orică reprodusere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ZODIAC

al doilea roman din seria „Sergiu Manta”

Anamaria IONESCU (n. 3 septembrie 1976 București) este licențiată în drept și realizator de emisiuni al postului Radio România Antena Satelor, al Societății Române de Radiodifuziune. Scriitor român, autor de proză scurtă și romane. A debutat cu nuvela „Călătorie în familie” în rubrica „Luxul lecturii”, realizată de publicistul Dan Mucenic în cotidianul „Atac” (2008). A mai publicat în revista literară „Fereastra”. Are apariții literare frecvente în revista „Vatra Veche” din Tg. Mureș. În 2009 s-a numărat printre laureații concursului de literatură Agatha Grigorescu Bacovia – Mizil, cu nuvela „Confesiune”. În același an debutează editorial cu volumul de proză scurtă „Camera obscură”. Continuă să publice cu o oarecare regularitate în „Vatra Veche” (Tg. Mureș). Este colaborator permanent al „Jurnalului de literatură”, editat de Biblioteca „I.A. Bassarabescu” Giurgiu și al publicației online „Revista de suspans”. În 2013 a apărut cel de-al doilea volum de proză scurtă, „Pe cine nu lași să moară...”, la editura Tritonic și o povestire în volumul colectiv „Povești pe două roți”. În 2014 a publicat „Nume de cod: ARKON”, primul din seria mystery & thriller „Sergiu Manta”. 2015 este anul apariției unei ediții revăzute și adăugite a volumului de proză scurtă de debut, „Camera obscură” la editura Tritonic.

Romanul de față, „Zodiac”, este cel de-al doilea din seria mystery & thriller „Sergiu Manta”.

Capitolul 1

Ploaia lovea cu stropi grei parbrizul. Apa combinată cu noroiul drumului garniseau geamurile cu o măzgă pe care ștergătoarele se străduiau să o îndepărteze. Mașina robustă, puternică șerpuia cu aparentă ușurință pe drumul desfundat. Drăgan era mândru de mașinuța lui. De când și-a luat permisul de conducere Tânjise după un autovehicul de teren. Un lung sir de ghinioane îl făcuseră să amâne visul, dar acum, datorită moștenirii de la bătrânu, în sfârșit îl avea: un Jeep Wrangler, verde militar, full option. Venitul la muncă, mai ales pe vremea asta de rahat, nu mai era o corvoadă. Sigur, asta nu îl scutea de cele 5 zile pe săptămână pe care le petreceea muncind la gater și locuind în baraca aia miserabilă, dar măcar vineri seara, când pleca, știa pentru ce muncește: o mașină pe care o adora și cea mai fătoasă casă din Voineasa.

– Căcat! se auzi din dreapta vocea lui Vasile.

Respect pDrăgan îl privi cu disperare pe colegul său care încerca să șteargă cu mâneca hainei o pată de maioneză de pe bordul Jeep-ului.

– Vasile, băga-mi-aș pula în șaorma ta, că ți-am zis să nu mănânci în mașină!

– Ce vrei să fac mă, dacă mi-era foame...?

Drăgan mai scăpă vreo trei înjurături și băgă mâna în buzunarul portierei după cutia de șervețele. O găsi cu ușurință, dar un hop neașteptat îl făcu să o scape. Păstrând o mâna pe volan, șoferul se chinui să recupereze cutia bucuclașă. Un singur moment de neatenție și mașina scăpă cu roata din dreapta față în șanțul de decolmatare de la baza muntelui. Orice tentativă de a determina vehiculul să iasă din capcană se soldă numai cu sunetul roțiilor învârtindu-se în gol și să-pând în noroiul drumului.

– Degeaba! mormăi supărat Drăgan. Hai să ne dăm jos și să încercăm să o scoatem cumva. Și aruncă porcăria aia că ți-o bag pe gât cu staniol cu tot.

Cei doi bărbați se chinuiră preț de un sfert de ceas să urnească mașina, dar fără succes. Când realizară că nu aveau cum să se descurce cu mâinile goale, începură să caute printre lemnenele prăvălite de pe munte după unele pe care să le poată folosi pentru a scoate Jeepul din șanț. Vasile zări un pic mai sus un lemn zdravăn care ar fi putut fi folositor. Se cățără până la el și începu să tragă. În momentul acela alunecă și se prăvăli însoțit de lemn și pietre. Încercă să se ridice, dar era amețit. Într-un final reuși. Se strădui să își capete echilibrul. Priveliștea ce se dezvăluia ochilor îl făcu să urle. De sub mormanul de pietre și lemn căzute de pe munte se zăreau o mâna și scalpul unui om.

*

Inspectorul șef patrula nervos prin birou și fuma țigară de la țigară. Ai fi zis că o funcție de conducere în cadrul poliției Sinaia ar fi trebuit să fie un fel de cură la Amara. Și adevărul era că, în cea mai mare parte a timpului, era destul de plăcut. Dar, exact când ți-era lumea mai dragă, venea un moment de genul celor care te scot din minti. În 20 de ani de muncă de poliție nu se simțise atât de frustrat. Poate doar în urmă cu 5 ani, când bătrânul acela îl ucisese pe preotul catolic, dar măcar atunci fusese lăsat să își facă treaba, să descopere vinovatul. Acum povestea era încâlcită ca un drac, iar lui îi era interzis să se ocupe de ea. Cu mai puțin de 48 de ore în urmă, Sebastian Modrogan, ministru secretar de stat, fusese găsit mort în camera sa de hotel. Omul prezenta toate semnele otrăvirii iar mult prea Tânără sa logodnică era de negăsit. Echipa lui avusese timp să dezgroape câteva informații picante despre viața secretarului de stat. Cu un an în urmă victimă divorțase, punând capăt unui sfert de veac de căsnicie. Ziarele de cancan susțineau că frumoasa și blonda șefă de cabinet a demnitarului era motivul pentru care bărbatul își abandonase nevasta. Rușinată, fosta soție se refugiase în urbea natală. Tocmai făcea aranjamentele pentru o vizită la Voineasa, când în biroul său năvăli unul Brănescu, de la Ministerul de Interne. Îi flutură pe sub nas o legitimație și un ordin scris și confiscă tot ce avea legătură cu cazul, inclusiv hardurile computerelor din secție care conțineau date despre ancheta. Polițistul prahovean protestase pe linie ierarhică, dar fără nici un rezultat.

Acum stătea furios și neputincios la el în birou, sudând țigările. Indiferent ce ar zice unii și alții, și cu, sau fără voia lui Brănescu asta – oricine ar fi el, era polițist și nu avea chef să renunțe, doar pentru că unii din minister sunt deranjați de ancheta lui. Dar se părea că nu prea avea de ales. Să-i ia naiba pe

toți! Polițistul se ridică și se duse la dulapul din colțul încăperii. Dădu deoparte un biblioraft și trase un gât zdravăn din sticla pitită acolo. Apoi se întoarse brusc la birou, adună toate documentele pe care le mai avea legate de caz și le puse într-un plic mare. În graba lui de a le aduna, o fotografie căzu. O ridică și se uită la ea. Nici în ruptul capului nu știa ce era aia. Și probabil că nici nu avea să mai afle. Ridică din umeri și puse poza alături de celelalte documente în plic. Deschise ușa și strigă:

– Vasilescule, rise and shine!

Un alt polițist, în uniformă, își făcu apariția.

– Vezi că pe hol e un caraghios de la minister în costum de antreprenor de pompe funebre. Dă-i plicul ăsta și spune-i că dacă îl mai prind pe aici îi rup oasele.

*

– Bătrâna era revărsată pe fotoliu, cu telecomanda într-o mână și paharul de pileală în celaltă. Mă rog, nu era chiar așa de bătrâna, dar era cam trecută de la alcool. Și purta perucă. Una roșcată rău care îi alunecase de pe cap și stătea șuie, iar gura și ochii deschiși o făceau să arate ca un pește pe uscat. În plus, avea un zbenghi în frunte.

– Un zbenghi? întrebă soția în timp ce așeza tacâmurile pe masă.

– Da. Un fel de urmă, ca și cum ar fi fost lovitură cu ceva. Doar că specialistii criminaliști nu prea știu ce ar putea să fi fost. Ce ai gătit, că mi-e o foame de lup?

Femeia își privi câteva clipe bărbatul în ochi, apoi spuse:

– Așa îmi trebuie, dacă m-am măritat cu un polițist și apoi m-a ros în cur să îl întreb cum au mers treburile la muncă. Avem șnițel de curcan cu piure și salată de varză acră.

*

Lidia își îngropă fața în mâini.

– Pe unde naiba umbli, Silviule?

În ultima oră îi dăduse cel puțin 20 de telefoane. Pe mobil și pe fix. Mobilul era închis și fixul suna în gol. În capătul străzii unde locuia Silviu era o cameră video a celor de la poliția rutieră. Lidia accesă sistemul și văzu mașina bărbatului parcată la locul ei. Sigur, ar fi putut să iasă în oraș fără mașină, dar de obicei îi spunea de câte ori ieșea. Vorbise cu el dimineață și îi spusese că invitase o fată la cină. Îi ceruse chiar și sugestii ce să gătească.

Lidia își petrecuse câteva ore căutându-i un nou apartament. După escapada astă amoroasă petrecută la el acasă, era musai să-l mute. De-abia când simțise că i se umflaseră picioarele de atâtă stat pe scaun și ochii îi obosiseră din cauza monitorului se hotărî să bea un ceai de fructe. Atunci se uită la ceas și realiză că nu avuseseră contactul de verificare de seară. Silviu ar fi trebuit să trimită un mesaj cu un emoticon vesel cu două ore în urmă. De atunci încerca fără succes să dea de el. Era îngrijorată.

Se ridică brusc, părăsi biroul ei și se apropie de cel al colegului din capătul încăperii. Dragoș era ocupat cu un joc de strategie. Lidia puse o mână pe umărul lui.

– Dragoș, am nevoie de ajutor...

– Sigur, bagă!

– Nu dau de Silviu. Trebuia să ia legătura cu mine acum două ore. Nu răspunde pe nimic. Mașina e parcată la el acasă, dar el e de negăsit.

– E posibil să fie absorbit de vreun film sau ceva de genul?

– Nu cred. Invitase o fată la el și îi pregătea cina...

– La el acasă? Lidia, asta nu e bine...

Respect pen - Mie-mi spui? Deja ii caut casă. Dar am un presentiment.

Trebuie neapărat să ajung la el și eu nu știu să conduc...

Mergem, spuse Dragoș și apucă haina și cheile de la mașină cu o singură mișcare.

*

Lidia nu se putea opri din plâns.

- Era treaba mea să îl păzesc...

- Lidia, încetează, nu e vina ta, încercă Dragoș să o consoleze.

Bărbatul înțelegea pe deplin frustrarea și supărarea colegiei sale. Ei erau un fel de dădace. Furnizau agenților informațiile și orice altceva aveau nevoie pentru misiuni. Dar mai ales, îi supravegheau cu atenție. și încercau să îi protejeze. Lidia o dăduse în bară.

Moartea lui Silviu aducea cu sine probleme în Companie. Agenții ăstaia trebuiau să fie, în mod normal, niște fantome. Nimici nu ar fi trebuit să îi poată găsi, darămite să-i omoare. Dragoș se străduia să-și liniștească colega, dar mai ales, să uite imaginea bărbatului mort care i se întipărise pe retină. Silviu murise pe canapeaua din garsoniera lui, întins peste spetează, cu capul atârnând, ochii deschiși larg și o mare tăietură în zona stomacului.

Ce bine că Manta, protejatul lui, era un tip disciplinat. De cele mai multe ori... și, în orice caz, era capabil să-și poarte singur de grija. Dar moartea unuia dintre agenți ridică semne de întrebare. Cât de sigur era sistemul? Cât de bine camuflați erau acești oameni? Cât de capabili erau ei, vrăjitorii din spațele computerelor, să le asigure oamenilor din teren acoperiri și mijloace de protecție?

Când simți mâna colegului său pe umăr, Dragoș aproape că se scăpă în pantaloni.

- Omule, ce naiba...?

- Mă scuzați, domnule Apostolescu. Am venit să vă spun că a venit șeful.

- Brănescu? Aici?

Mânuitorul de marionete se deplasase în persoană. Era mai grav decât crezuse. Îi era milă de Lidia. Dragoș vră să iasă și să îl întâmpine pe șeful lui. Dar ceva îl făcu să se opreasă. Deși ideea îi provoca repulsie, întoarse privirea către cadavru. Pe fruntea bărbatului era un semn.

*

Statuia lui Prometeu cu fulgerul în mâini reflecta lumina soarelui proaspăt răsărit, trimițând spre zări sclipiri artificiale. Sergiu privi musculatura pătrăoasă a zeității pentru câteva clipe, își șterse sudoarea de pe frunte cu prosopul din jurul gâtului și începu coborârea treptelor încercând să reentre în ritm.

Îl aduseseră la Vîdraru pentru recuperare. Cel mai recent job se lăsase cu bucluc. Abia scăpase cu viață. Fusese rănit în umăr și în picior. După tratamentul medical, Compania a decis că e mai bine să aibă parte de o vacanță. Pentru refacere fizică și psihică. Locul era drăguț, confortabil. Dispunea chiar și de o sală de fitness destul de bine dotată. Iar peisajul pur și simplu îți tăia respirația.

Sergiu intră în hotel, nu înainte de a arunca o privire pe firma acestuia. Nu putea înțelege nici în ruptul capului de ce îl numiseră „Valea cu pești”. Era de-a dreptul ridicol.

Manta își stabilise o rutină pe care o urma cu strictețe: trezit la ora 6, antrenament în compania lui Prometeu, duș, un mic dejun și un pic de flirt cu șefa de sală cea blondușă și dulcică și apoi program de voie cu filme, cărți, plimbări cu barca

pe lac, cățărări. Problema era că începuse să se cam plătisească. Deși nu prea era dispus să recunoască, îi lipsea acțiunea. Bărbatul alungă gândurile neplăcute, afișă un zâmbet discret, și o localiză pe preferata lui din rândul personalului:

- Sărut mâna domnișoară...
- Domnule Sergiu, bună dimineață! Cum a fost antrenamentul de dimineață?
- Bun. și eficient. Am o foame de lup.
- Se rezolvă. Am să comand la bucătărie micul dejun obișnuit. E frumos afară așa că am să pun masa pe terasă. Până când terminați dușul, o să fie totul gata.
- Sunteți deosebit de drăguță. Vă mulțumesc, spuse Manta, sărutând mâna fetei care se îmbujoră instantaneu.

Bărbatul dădu să plece. Făcu câțiva pași se întoarse și spuse:
- V-ați aranjat părul foarte frumos astăzi.
Fata mulțumi și își trecu degetele subțiri prin buclele aurii.
Un ceas mai târziu Sergiu abandonă cu regret terasa cu vedere spre lac, gonit de ploaie. Comandă încă un irish coffee și aruncă ochii pe plasma de deasupra barului. Unul din canalele de știri făcuse un breaking news din incidentul nefericit petrecut la o margine de pădure. Un accident de mașină urmat de o alunecare de teren scosese să la iveală un cadavru care fusese ascuns. Cei doi amărăți care descoperiseră mortul erau de-a dreptul isterici, iar reporterii insistau să le înfigă microfoanele sub nas. Sergiu strâmbă din nas și începu să caute telecomanda pentru a schimba postul. Nu apucă să localizeze obiectul cu pricina, căci barmanul îl vesti că sunase cineva pentru el.

- Puteți vorbi din birou, mai spuse acesta.
- Mulțumesc, răsunse Manta și porni către încăperea cu pricina.

„Pauza s-a terminat, capul la fund...” mormură el pentru sine...

Capitolul 2

Sergiu închise ochii și lăsa aerul să îi mângăie capul. Senzația îi amintea de *feelingul* pe care îl avea când mergea cu motorul, înainte. Pe drumurile publice folosea întotdeauna cască, dar când făcea ture pe drumurile forestiere din pădurea la marginea căreia locuia lăsa vântul să îi vânture pletele. Dar asta fusese în cealaltă viață.

Acum era tuns ca un militar în termen. Era mai simplu să. Oare ce îi venise lui Dragoș să ia decapotabila asta? Băiatul acesta nu prea avea treabă cu noțiunea de discreție. Îl privi cu coada ochiului. Nu părea să fie în apele lui. Probabil că povestea asta cu crimele îl dăduse peste cap.

Manta nu putea înțelege de ce Compania considera că există o legătură între muncitorul mort găsit în pădure la Voineasa, demnitarul ucis la Sinaia, baba din București și omul lor. Și de ce era nevoie de el? Că doar ăștia erau deja morți...